

REGÉLO.

Pesten vasárnap januar 31^{kén} 1836.

Megjelen társával együtt hetenként kétszer vasárnap és csőtörtökön. Fél évi díjja helyben képekkel 5 ft. borítéktalanul; postán 6 ft. pengőben. Budapestiek évnegyedenként is válthatnak példányt. A' folyóiratnak egyes száma, vagy képe 12 kr. p.p.

E L B E S Z É L É S.

A z e l f a j u l t. (Folyt.)

Én tudtan egy közelebbi gyalogutat, melly meredeken a' sziklán nyult-fel. Kérdém Etelkát, tudna-e hegyet mászni. „Mint a' mókus“ felele. — „No tehát bátorság!“ 's ezzel rajzeszközeit hónom alá vevén hatalmasan kapaszkodtunk felfelé. Kezét kezemben tartván mentünk; mind kettőnk keble tág volt, 's utunkat semmü lélekzethiány nem gátlá. Ekkor rémületünkre! egy patak folyt keresztül utunkban. „Ah Istenem! mit teszünk most?“ panaszkodék ő. — „Átviszem kegyedet“ mondám sebesen. — „Forduljunk vissza!“ szólt az angyali leányka kevéssé szemérmesen. — „Akkor félórával elkészünk — jegyzém-meg — 's a' herczegné igen haragos lesz.“ — „Igen, igen! keresztül kell mennünk, csak bátorság!“ — „Psz! — mondám — még ne; ígérje-meg nekem kegyed, hogy senkinek sem szól egy szót is róla, milly kellemes reggelt éltünk ma együtt!“ — „Azt nem tehetem — mondá — a' herczegnének meg kell jelentenem.“ — „Jól van; a' herczegnének megmondhatja, de mamának semmi esetre sem.“ — Ő ezt megigérte, 's én a' kedves terhet karaimra vevén a' patakba léptem, melly alig ért térdemen felül. Lassan jártam, 's hevesen szorítám magamhoz, mintha féltettem volna, hogy elejtem. Ez egyetlen egyszer volt, hogy szíve szívemen vert. Ő édes megnyugvással feküdt itt, 's felnéze szemeimbe. Ah! boldog öröm! mint mosolygott akkor nékem az élet, 's mint dulá azt szét a' tél fagyja! Jókor haza értünk a' kastélba; Etelka hamar más ruhát ölte még magára, 's én magos vadász csizmáimat váltám-fel másokkal. Senki sem vette észre együttlétünket; csak a' herczegné pörölt, hogy Etelka olly keveset rajzolt.

Ettől fogva sokszor kimentem a' magányba; leheveredém az erdei patak partjára, 's némi kellemes éneket készítettem, melly szívem érzését rajzoló. Egykor könyezve nyomám az erdő puha mohába arczomat, midőn Etelka egyszerre előttem állt szokott kellemben; csak akkor vevém őt észre, miután már bús pillantatom

öt megijeszté. Aggódva kérdező, mi bajom volna. „Majd máskor felelek“ mondám, ’s felugorván beballagtam vele a’ setét erdőt, melly nekünk édennek tetszett. — Szabad volt hinnen, hogy ő is jó volt irántam; hiszen értenie kellett érzelmemet, ’s még is mindig nyájas maradt irántam; azért bátorságot vettem magamnak este egy költeményt nyomni kezébe; ő elfogadá bár titkolózva, de azután későbbben tudtomra adá, hogy többé olly kisértetbe ne hozzam; mert köztünk titkoknak nem szabad lenni. Én szemeibe tekinték, mellyek tele voltak könnyűvel.

Egykor estve ismét egyedül volt Etelka otthon anyámmal; nem mentem vadászni; kis meghülés volt oka. Reggeli után jó forma egykedvűséggel szólék: „Anyám! ne kísérjem-el Etelka kisasszonyt a’ mohkunyhóba? már régen kívánczodik oda menni!“ — „Az nem igen illenék — monda anyán — hogy te a’ kisasszonynyal egyedül csatangolj az erdőben. Kisasszony! ha a’ kunyhót látni akarja, majd elkisérem én.“ — Etelka köszönte, ’s nyájason elfogadá az ajánlást; de nekem aligha nem igen komor tekintetem lehetett. „Azon esetben — mondám kedvetlenül — az én kíséretem szükségtelen.“ — „Legkevesebbé sem — viszonzá anyám szokott nyíltságával — de neked csak ahhoz van kedved, a’ mi nem szabad. Egyedül menni Etelka kisasszonynyal nem illik, ahhoz van kedved; velem és vele együtt menni illik; de ezt meg? te nem akard.“ — „Vagy igen — mondám — ’s ha megengeded, elhozom neked és a’ kisasszonynak kalaptokat és shawltokat, ’s együtt megyünk!“

Midőn visszajöttünk, így szólék anyámhoz: „Ugyan igazságatlan vagy irántam, ha gondolod, hogy én csak a’ tiltottat szeretem tenni; ’s mi volna hát az én Etelka iránti vonzalmamban olly valami, mi az Isten és világ ítélete előtt rettegjen?“ — „’S tehát semmibe sem veszed — válaszolá anyám — egy illy jó leánynak hírnevét kockáztatni? mit mondjon rólatok a’ világ, ha ti négy szemközt az erdő sűrűjében sétáltok, ha te neki titkon verseket irsz, mindennapi asztaltársa vagy?“ — „Mit mondjon? — mondám elpirulva, mivel a’ a’ verseket emlité — mint azt, hogy előbb kedvét akarom megnyerni annak, kít feleségemmé akarok tenni. Én szeretem Etelkát, édes anyám! ’s kérlek téged, hogy te is szeresd őt. Látni fogod, milly jó és jámbor leszek, ha egyszer az angyal oldalam mellett álland.“ — „Ez már másképp hangzik“ mondá anyám nyugodtan. De az illy lépést egyszerre nem lehet megtenni; legyetek azonban nyugodtak, ’s te Etelkát ne kockáztasd; igérd-meg nekem azt is, hogy ueki tulajdonképpi szerelemvallást nem teszesz.“ Én meg ígértém, a’ mit tőlem kért.

Egy pár nap mulva anyámnak valamely unoka-huga érkezett hozzánk Worninból; egy gazdag gróf kisasszony, jó, és egyszerű. Őt nőnek rendelték; de történetből csak hamar megtudám, hogy szívet nem török, ha családunk terveit nem létesítendem. Terka, így hívták a kisasszonyt, hamar megbarátkozott Etelkával. Egykor a kertbe mentem sétálni, 's ekkor hallám a kisasszonyt, miképpen szívem kedvesével beszélt. — „Ah N. gróf nekem sokkal jobban tetszik — mondá — mint Sándor bátyám; mi egymást gyermekkorunk óta szeretjük, 's minden ember megegyezett benne; míg édes anyámnak az a szerencsétlen gondolatja jött, hogy jószágunkat a hercegné jószágával egyesítse. Nem találja kegyed is, hogy N. gróf szebb bátyámmal?” — Etelka felelé: „Ó igen, egészen ugy lehet, de Sándor herceg szája nekem kedvesebb, mint N. gróf.” — Mind a két leánykát megcsókolhattam volna, annyira megelégedtem nyilatkozásaikkal.

Az asztalnál kérdém Etelkát: „hogyan tetszik kegyednek Terka?” — „Jól — mondá ő — felette kedves leány.” — „Ki ezen halacszkát megfogja — közbevetém — az jó fogást teend!” — „Fogja-meg kegyed!” szólla Etelka, és szeméit lesüté. — Én gyengén érintém kezét, 's ezt sugám. „Ne higgye kegyed, hogy valaha pénzért vagy rangért házasodjam; ha én kegyednek hajlandóságáról bizonyos lehetnék, tudnám, milly leányt választanék az egész világ leányai közül.” — Ő bibor piros lön, 's fájdalmasan néze reám; én is ő reá; 's így ültünk sokáig, a társaságot, viszonyokat, mindent elfeledve. Bizony ösztön-erő kisztetett, hogy felpillantsak; most anyám szemével találkoztam, mellyek két nyíl gyanánt villogtak reám. Ezen időtől fogva alig kaphattam egy-egy pillanatot, mellyben a kedvessel magán lehettem. Kevés nap mulva elutazott, de néhány hét után reméltem őt láthatni — 's még is úgy volt, mintha élettől kellett volna megválnom. Elutazása után egy pár nap mulva szobájában egy világos kék nyakkendő-t leltem, mellyet sokszor láttam nyakán. Van-e valami kedvesebb, mint illy maradvány az elrepült boldog időkből? A redők, mellyeket a kendő nyakától kapott, még láthatók benne; úgy szintén egy kis foltocska, mellyet egykor pajkosságból én csináltam reá narancs-lével; ezen kendő megpillantására minden leélt boldog óráinkat újra izlelém.

Az első hóval ismét visszatértünk a fővárosba, hol ezredem állott, mellyben már most dandáros kapitán voltam, A tél elmúlt, 's vele a remény Orondy hercegnét 's kedvesemet láthatni. Tavasz felé kijelentém anyámnak, hogy kedvesemhez akarnék utazni. — „Utad kevéssé fogna téged megnyugtatni — válaszolá anyám — mert Répi Etelka iránti kinézéseidről le kell mondanod; ő el van háza-

sítva.“ — — Nehezen okozott egy anya is nagyobb fájdalmat gyermekének, mint nekem most az én anyám. Nem tudom, mit sajtolt-ki belőlem ez órában a' kétségbeesés; de tudom, hogy vétkekkel 's dühöngő könnyelműséggel teljes élet kezdődött számomra e' pillanattól fogva. Irtózatosszerű akartam állani, midőn én, anyámnak egyetlen egy fija, örökös aggodalom és gyötirelem tárgyává tettem. Lemondtam a' tartozkodásról, melyet eddig Etelkám iránti tiszteletből kiméltem; bele zuhintám magamat a' vétkek örvényébe. — Asszony, bor, és kártya, e' háromnak kellett szüntelenül érzékemet tompítani; a' leghitványabb ember voltam a' nap alatt. Nem sokára nagykorúságom minden korlátot lerontott; az innepléyes v—i kastél nyers kéjvadászok és hivalkodók tanyájává lön; az apák ujjal mutatának engem leányaiknak, hogy tőlem őket elijesszék; a' legvadabb vadászatok elpusztíták a' földmivelőnek véres verejtékkel termesztett földjeit, és én — ó! boldogtalan, ha vad kéjeimtől kibágyasztva egyszer másszor szívem belsejébe pillantottam, milly rémes jövődöt láték magam előtt! Egész nemzetségmentől nem sokára végkép megutáltattam; anyám keservesen sirt magányos szobájában, 's kezeit tördelé. Ekkor elejébe mentem, 's legfeketébb gúnnyal mondtam neki: „Vedd-el bölcsességed gyümölcseit. Lásd! ez mind nem történt volna így, ha nekem Etelkát meghagytad volna!“ — 's ekkor Etelka neve forró könnyüket sajtolt-ki szememből. — „Ó! milly sors ért engem! — jajgata ekkor értelmes erős anyám megtöredezett hangokban — én csak okosan véltem cselekedni; 's a' mi ezer szülőknék mint bölcs vetés jó aratást hoz, egy botor gyermek-szerelemnek elfojtása, melly gyermekeiket a' valódi ösvényről elvezeti, az engem a' legnyomorúbb asszonynyá tett! — Sándor! nincs könyörületeség benned irántam?“ — De én visszagondoltam azon időkre, melyekben anyám előtt bizodalommal nyitám-meg szívemet, melyekben ohajtásaimat helybehagyni látszott, 's engem elárult. Csak midőn betegeskedni kezdett előbb, 's aztán meg is halt, érzém a' nagy méltatlanságot, melyet rajta elkövettem. De az ő halálával az utósó korlát is szétpattant. Azt hittem, hogy nem térhetek többé vissza; de visszatérni nem is akartam.

Gyula bátyám most érseknek neveztetett-ki, mert a' tiszteletre méltó öreg, ki ángyomat megesküdteté, meghalt. Az ő intései talán még jóra hozhattak volna engem, de ő meghatározottan szabadkozék engem látni. — Megilletődtem illy egy drága rokon megvetése által; de meg nem javítám magamat. Ekkor valamelly borzasztó eset egyszerre véget vete kicsapongó életmódomnak. Bizonyos tivornyázás után, mellyben mód felett sokat ittam, egész jobb feletem a' guta érvén veszedelmes betegségbe estem. Midőn most Gyula bátyám

látni akart, én nem bocsátám őt magam elébe, 's minden szelidebb érzést daczosan rekeszték-ki körömből. Meggyógyultam ;de harmincz négy éves koromban béna 's koldus valék ; jobb karom béna maradt, 's a' katonaságot odahagyni kénytelenítve, visszavonultam falusi magányomba, mint embergyülölő szerencsétlen, 's önmagamat utálva.

Lajos öcsém most 19 éves volt, 's törvény szerint enyim volt az első szó neveltetése ügyében. Mielőtt katonai szolgálatba állott, az ezred egyik őrnagyával egy igen mivelts és jó férjfiúval utazni küldém őt. Eztendő mulva haza tért, 's öcsém egy derék fiatal embert hozott vissza, ki elszáradt szivemet ismét feleleveníté. Fiatalság és őszinteség nevetett-ki nagy kék szemeiből. Visszatekinték ön ifiúságomra, 's mélyen megilletődtem. Az ő szemeiben is mély érzés tüze feküdt, melly őt vagy boldogítani, vagy szerencsétlenné teheti. Az őrnagy angol és francia országi utjairól beszélgetett 's Frankfurton keresztül visszajöttéről. — „A propos! — mondá magát meggondolva — Frankfurtról herczegségednek üdvözlét hoztam. Bizonyos táncmulatság alkalmával egy asszonysággal találkoztunk, ki midőn a' herczeg nevét hallá, legbelsőbb részvétellel kérdezősködött édes anyjáról 's egész családjáról.“ — „Ki azon asszonyság?“ kérdezém minden kíváncsiság nélkül. — „Soha se hallám nevét — viszonzá az őrnagy — de arra kért, hogy herczegségedet csak Répi Etelka nevében köszöntsem.“ — Én mintegy elektrizálva lettem, 's ülőhelyemből felugram. „Kegyed őt látta? — kiáltám — ó! Istenem, beszéljen nekem felőle valamit ; milyen volt, gondolkozik-e rólam? milly körülményekben él?“ — „Történetből egymás mellett ültünk — szólla az őrnagy — a' sok idegen között nekem alig tűnt szembe ; jó formán nagy, igen erős, 's már nem fiatal ; de midőn nyájason azt mondá : „Korábbi időmben csaknem földije voltam kegyednek!“ — szelid arcza magához vonzott. Nem sokára kérdezé, hogy herczegséged megházasodott-e. Nekem, fájdalom! tagadnom kellett, 's herczegséged egészségéről sem mondhattam neki sok jót. Szemei nedvesek lettek. „Köszöntse kegyed őt Répi Etelka nevében! — ő bizonyára még emlékezik rólam ; mondja-meg neki, hogy még mindig örömmel gondolkozom a' v—i kellemes napokra. Harten! — monda egy kellemes külsejű férjfiúhoz — itt ismét valamit hallok Sándor herczegről, kiről neked annyit beszéltem!“ A' férjfiú részvétellel közeledék, 's beszédünkbe vegyült. — Később tudám-meg — folytató az őrnagy — hogy korlátozott állapotban élnek Frankfurthoz közel Harten urnak kisdéd jószágán, 's ott nevelik gyermekeiket. Többet rólok nem tudok.“

(Végzet követ.)

TERMÉSZETI TÖRTÉNET 'S TUDOMÁNY.

A' bazilisk-sárkány (mellynek rajzalakját mai számunk mellett közöljük) jelen napig többnyire mesés állatok körébe számláltattot, 's annak csak kitömött példánya is a' legnagyobb ritkaságok közé tartozik Európában. Tudunkra csak a' hajor kir. természeti gyűjteményben találatik egy példánya. Hazánkban talán neve is felejdékenységre jutott. Annál érdekesebbnek leltük tehát ezen állatnak, rajzával együtt, megismertetését, minthogy kitömött eredetije Pozsonból került. Nem régen szerzé azt meg t. i. magának Litterati Nemes Sámuel ur, budai antiquarius, a' történeti régiségeknek, mesterműveknek, természeti 's más egyéb becses tárgyaknak szorgalmas gyűjtője. Az említett basiliscus példányát, mint a' tudósítás bizonyítja, a' néhai Jesuita atyák szerették (honnan, nem tudhatni), és pozsoni gyógyszerárjokban nagy ritkaság gyanánt tartották. Később egy tudósna került kezére, ki igen jól viselven gondját, most is üveg alatt igen jó karban látható, 's mint egyetlen példája hazánkban méltó a' szemlélésre. Magossága az állatnak mintegy negyed láb. — Ezen basiliscust Plinius és más régi írók igen veszedelmesnek festik; mások azt hét esztendő kakashnak tojásából származottnak hitték. Ujabbak állították, hogy régebben Brasiáliában, de csak igen ritkán, látható volt az erdőekben. Felőle a' régiek azt tartották, hogy a' természetnek ezen kicsiny de csudálandó műve a' melly élő teremtményre tekintett, annak megkellett halnia. Ő maga pedig azonnal megszűnt élni, mihelyt saját alakját valamely tükörben látta. — Azonban későbbi tudósítások ezt megczáfolák, 's a' csudás madarat nem veszedelmesnek, sőt kártekonnyalannak hirdették. — A' példányon, mellyet itt lemásolva közlünk, semmi toll nem látszik; egész teste, szárnyaival együtt, barna bőrből áll.

Pápaszemes kigyó. — Az utazók ezen csinos formájú, testének ereje, 's veszedelmes harapása által nevezetes kigyót, azon a' nyaka felső részén találta, pápaszemhez hasonló fekete vonalért, pápaszemes kigyónak nevezték el. Hazája tulajdonképen Coromandel, hol az Indusok „Naja“-nak nevezik, 's következő jegyeiről ismertetik: előszer méregfogairól, mellyek felső állkapczájában találtnak 's nyugodt állapotjában az iny husában el vannak burkolva; következnek azután az igen kiterjeszhető állkapczák és nyelv, a' nagy tekenővel fedett fej, a' fiókos idomú nyak, végre az alól kettős sorzatú tekenőkkel ellátott fark. — Egyébiránt a' naja-nak rövid, tojásdad, gyenge 's a' torok felé hajlott feje van, melly kilencz fűteknővel van jegyezve; toroka széles, nyelve hosszú 's villa formájú; és az alsó állkapcza kevéssé rövidebb a' felsőnél, fogai kicsinyek, hegyesek, általánosan hajlottak 's felényivel kisebbek méregfogainál; kicsiny, oldalaslag fekvő szemei kevéssé előre domborulnak. Feje kicsiny, tojásdad, lapos, fényes, egymáson, mint háztető téglák, fekvő pikkelyekkel fedve; teljes hosszúsága mintegy 4 láb, legnagyobb vastagsága mintegy 4 hüvelyk. Színe sárgás vagy világos barna, melly hamvasba megy által, ha az állat bizonyos világosságban nézetik-meg. Has-pikkelyei mindig fehér vagy veres csikosak. — Nyugodt állapotban ezen csörgő kigyó nyaka nem vastagabb fejénél; de haragjában nyaka mód nélkül felduzzad, hasonlón egy fejkötőhöz. Ha valamely vigyázatlan utazó által felriasztatik, karikájából kibontakozik, felágaskodik, csillogó szemeit forgatja, nyakát felfújja, 's torkát kítáva hullám-forma mozdulatokkal megy ellenségére. Ritkán kerüli-el a' halált, ki ezen rettenetes vipera által megsebesítettik. Számos tapasztalat után megvalósult, hogy sokszor kutyák 20–25 percz, és tyúkok 1½ percz alatt múltak-ki e' harapás következtében.

A° kutyáknál mutatkozott symptomák ezek: panaszos nyivogás, nehéz lélekzet; nem tudnak járni, állni, vagy mozdulni; görcsösen reszketnek, némelly tagokon bénák, megmeredtek, 's 26 percz elfolyása után megdöglenek, mint említettett. — Ezen veszedelmessége ellenére is találkoznak Indiában alakosok, kik ez iszonyú állapotot meg tudják szelidíteni, és sokszor annyira viszik, hogy tánczra is megtanítják. Ezen emberek állítják, hogy a° muzsika erejével hatnak ez állatra, 's mindig ellenorvosságot hordoznak magukkal harapása ellen; sőt nem néha készakarva is megharaptatják magukat; hanem ilyenkor közönségesen ártalmas fogait e°ve kiszedik. Mindennap látni illy alakosokat az utszákon és nyilvános helyeken sarkaikra kuksolva valamely nádsippal bal kezeikben egy gömbölyű kosarat kinyitni, melly a° kigyót rejti, 's onnan azt kibocsájtani. A° nádsip hangjaira ez lassanként felemelkedik, kifelé hajlik, 's tactusra mozog szemeit mindig urára függesztve, és gazdája kezének, melly a° kosár fedelét tartja, minden mozdulatait kíséri. — Ha valamely házban vagy kertben illy állatot észrevesznek, a° birtokos legott valamely alakoshoz folyamodik, hogy őt ezen veszedelmes vendégtől szabadítaná-meg. Az alakos sipjával lábai elébe csalja az állatot; ekkor szabad kézzel megragadja, de igen őrizkedik azt megölni; mert e° vad „naja“ az Indusok előtt szentnek tartatik; nevezetesen Malabarban köztárgya a° tiszteletnek. A° bálványtemplomokban főleg az ő alakja teszi a° fő diszítvényt. A° Braminok idézik őt, kiűzik belőle a° gonosz-lelket, 's az ország jámborai neki tejet vagy egyéb étkeket tesznek-ki az erdőkre 's az utakra, hol közönségesen tartozkodik. — Egykor bizonyos fejedelem titoknoka illy kigyótól megsebesítettett. A° megrettent fejedelem legott összeseregelteté a° bálványpapokat; ezek fenyegeték a° viperát, hogy elevenen megégetik, ha legott meg nem gyógyítaná, kit megsebesített, 's kinek élete olly felette drága a° közjóra 's fejedelemre nézve. De kérések és fenyegetődzések sikeretlenek maradtak; az áldozat meghalt, és az állat a° helyett, hogy megbüntettetett volna, szabadon bocsájtatott; 's felül reá szépen engedelmet kértek tőle számos fejhajtásokkal és mell-ütésekkel.

K Ü L Ö N F É L E .

Nagy panczél. Parisban a° pattantyúsok museumának ritkaságai 4.000 számra terjednek. Nem régiben valamely bajor herczeg panczélja hozattaték oda, melly 150 fontot nyom; ez ellenfele lehet I. Ferencz francia király panczéljának. E° kettő — ugymond a° francia tudósító — két legnevezeteseb panczél, mellyet ismerünk. Hihetőleg a° tudósító ur vén Toldynk panczélját nem ismerte.

Marseille-i ritkaság. Marseille-ba valamely egészen szőrös Néger hozattaték, ki mint valamely ritka csuda Európának jelesebb városaiban köznézetül ki fog tétetni.

Szerencsés tolvajok. Bizonyos nagykereskedő a° napokban Pestről elindult innét néhány mértföldnyire valamely gyapjúvévesi alkut kötendő; de éjjel szerencsétlen vala tolvajok által ládájától megfosztatni. A° tolvajok jól kiszámolák, hogy a° kereskedő pénzzel jövend; 's ez valóban 8000 pengő forinttal volt ellátva. Képzeltetni a° gyapjúkereskedőnek ijedségét, midőn reggel felébredvén uti ládájától magát megfosztva látá. Kétségbeesében tehát felvonja magára felső köntösét, melly az ágy fölé vala terítve, hogy a° bíróságnál a° lopást bejelentse. De milly nagy volt csudálkozása, midőn minden pénzt egy

csomóban a' ruhában találá. Feledékenységből t. i. pénzét a' kereskedő elmulasztá ládájába csukni, 's a' tolvajok örültek, hogy a' ládát szerencsésen elkaphatták, nem is találván érdemesnek, hogy az ócska kabátot is elvigyék.

Mulattató. 1) „István te! — kiálta egy gazda szolgájának — menj-ki csak a' rétre, 's a' jégdarabokat, mellyeket a' Répeze dagálya reá sodrott, a' cselédek által gerebeltesd-le, hogy jövő nyáron a' kaszák azokban öszve ne türedezenek.“

2) „Toljátok-be azt a' szekér tuskét a' szín alá“ — parancsolá cselédjeinek az említett gazda, mivel az eső permetezni kezdett. — „Hiszen a' t. urnak hintája van ott!“ — válaszolá egyik cseléd. — „Hát azt huzzátok-ki, 's helyébe a' szekeret toljátok; különben megázik a' tuske!“

RÉPCZEI.

EMLÉKMONDÁS.

SORS.

— A' sors a' föld szülöttivel
Örökös kötést meg nem szivel,
'S nem váiva szórja mennykövét.

SZENVEY Schiller után.

Köny. Szerencsés az, bár mindenétől megfosztva, kinek még egy könyűje van, melly nem kegyetlenül feldúlt, hanem szeliden ellágyuló kebelből forrott-fel.

KÖLCSEY.

Aphorismák N. Kátáról. A' nemzetnek miveltsége nem egyéb, mint tő-pénzének leghasznosabb kamatja.

Három nyujt nyugalmat e' földön: bölcső, erény, koporsó. —

CSERNYÁNSZKY.

Kérdőrejtvény.

- 1) Mellyik magyar járásban nem lehet szolgabíró?
- 2) Mi nélkül éppen sem lehet-el a' zsák?
- 3) Mi még legjobb tulajdonsága a' bolhának?
- 4) Mellyik a' legnehezebb fa?

Előbbi rejtvény: Tréfa.

Figyelmeztetés. Folyóiratunk ezen évi folyamatjából még néhány teljes számú példány megszerezhető. Az elkészt t. pártfogók tehát méltóztassanak azok iránt mennél előbb rendelést tenni. E' pompás és igen tömött nyomtatású folyóirat ezen esztendőben mind rendszerére, mind belső érdekére nézve tökélyesült. Már is három érdekes arczkép, három parisi, egy bécsi dívatkép jelent meg nyolcz első száma mellett; legközelebb pesti magyar dívatkép díszesítendi, 's más érdekes képek, és műtárgyak nevelendik becsét. — Ha a' mult évi folyamatban megjelent: 7 arczkép, 3 tájkép, három műrajz, 4 hangmű, 54 dívatkép, és így összesen 71 darabra terjedő szépművészeti tárgy, 's a' folyóiratnak 104 ívnél többre terjedő legfinomabb velin nyomtatványa tekintetbe vétetik, kitetsző, mikép adá vissza a' nemzetnek e' szépművészeti első magyar folyóirat kiadója ama költséget, mellyet a' haza reá nyujtani méltóztatott.

Szerkezi Róthk. repf. Gábor, halpiacz 86. szám.

Nyomt. Trattner-Károlyi, uri utsza 612.

Basiliscus

1836. 9-ik Regio melle

